

[Westermann.]

hovedet kunne blive Tale om at yde Støtte til en kunstnerisk betydningsfuld Filmsproduktion? Hvorledes skal der f. Eks. med den ringe Sum, som bliver tilbage, og hvoraf baade Pensioner, Understøttelser, Stipendier og alt muligt andet skal afholdes, blive Penge til et Produktionselskab, der kommer og siger, at de vil fremstille en Stavnsbaandsfilm, hvis de kan faa et rimeligt Tilskud fra Filmsfonden?

Angaaende § 30 vil jeg i øvrigt sige, at det ser ejendommeligt ud, at Bestemmelsen om, at Justitsministeren skal godkende Filmsraadets Indstilling, ogsaa skal gælde, hvad angaar det nye Punktum, der er sat ind angaaende Enkepension. Jeg maa formode, at dette er en Lapsus, da det er fastsat i en foregaaende Paragraf, hvor meget Enkepensionen er, og at den formentlig vil kunne udbetales, uden at det efter Filmsraadets Indstilling skal godkendes af Justitsministeren, naar det staar i selve Loven, hvor meget det er.

Ændringsforslaget under Nr. 24, der handler om Nedsættelse af Beløbet til de der nævnte Formaal, kan vi ikke give vor Tilslutning. Derimod kan vi give Tilslutning til Ændringsforslag Nr. 25, der refererer til § 18, men jeg vil her gerne spørge, hvordan man har tænkt sig Muligheden af under den nye Lov at kunne give et rimeligt Tilskud til dansk Idræt. Som bekendt har Parkteatrets Overskud tidligere været tillagt Københavns Idrætspark, og da dette Overskud har andraget 50 000 Kr., vil man forstaa, at det vil være overordentlig vanskeligt af den ringe Sum, der er Tale om her, de 125 000 Kr., at udrede et Tilskud, der nogenlunde svarer til det, Idrætsparken har faaet før. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, hvorledes man har tænkt at bære sig ad, naar det Tilskud, som Københavns Idrætspark har haft, indrages.

Vi fra vor Side har derefter stillet Ændringsforslag Nr. 28, hvorefter Enkerne skal have den Ret, som de i Henhold til Loven af 1933 har haft.

Til § 34 har vi stillet et Ændringsforslag under Nr. 29, hvor vi foreslaar, at de Tilskud til Enkeltpersoner og Institutioner, som i Henhold til Lovforslagets § 2, 4de Stykke, jo ikke maa opretholdes, men som alligevel er gentaget i Overgangsbestemmelserne, skal overgaa til Filmsfonden fra den første Afgifts Betaling i 1940, saaledes at Bevillingshaverne bliver fritaget for disse meget betydelige Summer, som efterhaanden udredes i Kraft af de Bevillinger, der er

givet. Alene for københavnske og frederiksbergske Biografteatre drejer disse mere eller mindre vilkaarligt paalignede Pensioner, Tilskud o. lign. sig om et Beløb, der ligger mellem 150 000 og 200 000 Kr. Der er enkelte Teatre, der skal udrede 20 000 Kr. til Pensioner, uanset om de har Fortjeneste eller ej. Pensionerne kan gaa op til 12 000—15 000 Kr. Vi har ment, at den Bestemmelse, vi har foreslaet, er naturlig, idet allerede Loven af 1933 sagde, at disse Tilskud højst kunde fortsættes i 10 Aar, og det vil altsaa sige, at de Tilskud, der er til Institutioner, maa paaregnes at bortfalde i 1943, medens Pensioner til Enkeltpersoner formentlig skal føres videre, indtil de paagældende er afgaaet ved Døden. Med den høje Afgiftsskala, som nu indføres, anser jeg det for rigtigt, at denne særlige Skat paa Bevillingen fremtidig afholdes af Filmsfonden paa lignende Maade som alle fremtidige Enkepensioner.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om der ikke skulde være en Trykfejl i § 34, hvor der staar, at Bestemmelserne i § 23, § 24, Stk. 3 og 4, og § 25 i Loven af 1933 fortsat skal have Gyldighed. Jeg kan ikke se bedre, end at der maa være Tale om § 23, 2det Stykke, § 24, 4de Stykke, og § 25; det er de tre Steder, der er Tale om disse særlige Tilskud til Enkeltpersoner eller Institutioner.

Ændringsforslaget Nr. 31 har vi stillet, fordi vi syntes, der skulde være en rimelig Overgang for Bevillingshaverne til de nye og højere Sætsler. Derfor har vi foreslaet, at disse først skulde begynde at løbe fra 1. Januar 1939, og dette Ønske er jo allerede imødekommet ved det Ændringsforslag, den højtærede Justitsminister har stillet uden for Betænkningen. Jeg skal derfor trække Ændringsforslaget under Nr. 31 tilbage. Vi har i Udvalget søgt at vinde Forstaaelse for det Synspunkt, at der burde være en rimelig Overgangstid, inden denne meget høje Afgiftsskala traadte i Kraft, men vi blev pure afvist i Udvalget. Jeg kan derfor kun glæde mig over, at den højtærede Justitsminister nu er kommet til anden Erkendelse, selv om den er kommet lidt sent.

I det hele taget viser de mange Ændringsforslag, den højtærede Justitsminister har stillet, og som Flertallet har maattet tiltræde, at hele Lovforslaget har været meget lidt overvejet og slet forberedt, og jeg er overbevist om, at hvis der var blevet givet rimelig Tid til flere Udvalgs møder, vilde Flertalspartierne være kommet til at gøre betydelig flere Indrømmelser, saaledes